

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1 По1 6/19
10.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа, судија Вучка Мирчића, Милене Рашић, Мирјане Поповић и Татјане Вуковић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА и др**, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ и др, одлучујући о жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр. 90/17 од 25.10.2018. године, након јавне седнице већа, одржане дана 09. маја 2019. године, у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку, **дана 10. маја 2019. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалби бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр. 90/17 од 25.10.2018. године, у **погледу одлуке о казни**, тако што Апелациони суд у Београду, применом одредби члана 4, 42, 45, 54 и 60 став 1 Кривичног законика, **окривљеном АА**, за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, претходно утврђује казне, и то за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године и за кривично дело фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, **а окривљеном ББ**, за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, претходно утврђује казне, и то за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а за кривично дело фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању

из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци, а затим их даљом применом одредби члана 60 став 1 и став 2 тачка 2 Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ и то окривљеног АА на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године**, у коју казну му, применом одредбе члана 63 Кривичног законика, урачунава време проведено у притвору, почев од 22.03.2017. године, па до 01.12.2017. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана, уз примену електронског надзора, почев од 01.12.2017. године, па до упућивања у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у овој пресуди, **а окривљеног ББ на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 8 (осам) месеци**, док се жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, као и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, у преосталом делу **ОДБИЈАЈУ као неосноване**, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр. 90/17 од 25.10.2018. године, у **непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр. 90/17 од 25.10.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, за које му је претходно утврђена казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци и кривично дело фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, а затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору почев од 22.03.2017. године, па до 01.12.2017. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана, уз примену електронског надзора, почев од 01.12.2017. године, па до упућивања у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у овој пресуди, док је окривљени ББ, оглашен кривим због извршења кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године и кривичног дела фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године, а затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци. На основу члана 85 КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности, којом се осуђеном АА забрањује вршења позива, делатности и дужности службеног лица у свим државним органима Републике Србије у трајању од 5 (пет) година рачунајући од правноснажности пресуде, стим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. На основу члана 87 КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимање предмета и то:

-1 (једног) десктоп рачунара, црне боје, са ознаком "Super Ritemaster Multimedia

Computer System”;

- 1 (једне) ИД картице МУП Републике Србије, на име АА;
- 11 (једанаест) цедуља;
- 6 (шест) извештаја са ЈИС, МУП Републике Србије;
- 1 (једне) беле цедуљице;
- 1 (једног) роковника,

који предмети су од окривљеног АА привремено одузети по потврдама о привремено одузетим предметима МУП РС, Сектор унутрашње контроле број 34/17 од 22.03.2017. године. На основу члана 92 став 1 у вези са чланом 91 став 1 и 2 КЗ, окривљени ББ обавезан је да на име имовинске користи коју је прибавио извршењем кривичног дела плати новчани износ од 6.000 (шест хиљада) евра, у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан уплате, у корист буџета Републике Србије, у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу члана 262 и 264 ЗКП обавезани су окривљени АА и окривљени ББ да плате трошкове поступка и то окривљени АА новчани износ од 20.000,00 динара, на име судског паушала, а окривљени ББ новчани износ од 32.000,00 динара, од чега 12.000,00 динара на име награде и нужних издатака браниоца по службеној дужности адвоката Бојана Јанковића и 20.000,00 динара на име судског паушала, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-браниоци окривљеног АА, адвокат Соња Манојловић и адвокат Драгица Брајушковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 1 и 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП, повреде Кривичног законика из члана 439 ЗКП и неправилне одлуке о кривичној санкцији из члана 441 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, као другостепени суд, уважавајући жалбу бранилаца окривљеног АА, пресуду Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр. 90/17 од 25.10.2018. године преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, кривичног дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ и кривично дело фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ или уважи жалбу бранилаца окривљеног АА, укине пресуду Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр. 90/17 од 25.10.2018. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или уважи жалбу бранилаца окривљеног АА, преиначи ожалбену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији и окривљеном АА изрекне блажу кривичну санкцију. Браниоци окривљеног АА, адвокат Соња Манојловић и адвокат Драгица Брајушковић затражиле су да окривљени АА и његови браниоци буду обавештени о седници другостепеног суда, у смислу члана 447 став 2 ЗКП;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Миро Оровић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији и одузимању имовинске

користи, са предлогом да Апелационји суд у Београду уважи жалбу и побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду како би се у поновном поступку отклониле повреде ЗКП и КЗ и како би се правилно и потпуно утврдило чињенично стање или исту преиначи тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе. На основу одредбе члана 511 став 1 ЗКП у вези одредбе члана 447 став 2 ЗКП, бранилац је захтевао да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Тужилаштво за организовани криминал је, поднеском Ктж.бр. 6/19 од 01.03.2019. године, предложило да Апелациони суд у Београду одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића и потврди пресуду Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр. 90/17 од 25.10.2018. године.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Саше Радуловића, окривљеног АА, његових бранилаца, адвоката Соње Манојловић и Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби и предлога заменика Тужиоца за организовани криминал, из напред цитираног поднеска, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

Жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, у погледу одлуке о казни, су основане, док су наведене жалбе у преосталом делу неосноване.

По оцени овога суда првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 8, 9 и 11 и став 2 тачка 1 и 2 ЗКП-а, на које се жалбама бранилаца окривљених неосновано указује.

Најпре, жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 8 ЗКП, и истиче да првостепени суд у побијаној пресуди није у потпуности решио предмет оптужбе, с обзиром да је окривљеном ББ оптужним актом тужилаштва под тачком II, радња 3, стављено на терет да је у периоду од 17.10.2015. године до 30.11.2015. године, као саизвршилац, набавио ради употребе лажне, јавне и друге исправе са фотографијом ВВ а на име ГГ, док је првостепени суд, уместо да услед недостатка доказа окривљеног ББ ослободи од оптужбе да је извршио наведене радње, исте само избацио из чињеничног описа радњи, на који начин је учинио наведену битну повреду.

Међутим, ови жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, првостепени суд је на основу чињеничног стања утврђеног у току поступка нашао да нема доказа да је окривљени ББ извршио радње из тачке II радња 3 диспозитива оптужнице, а које радње

улазе у састав продуженог кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, па је стога правилно из чињеничног описа наведеног кривичног дела, описаног под тачком II изреке пресуде, изоставио наведене радње, чиме није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, како се то неосновано истиче у жалби браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића.

Надаље, жалбом бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, истиче се да је првостепени суд изменом чињеничних навода у изреци пресуде у погледу места, времена и начина извршења кривичних дела која се окривљеном АА стављају на терет, прекорачио оптужбу.

Међутим, ови жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, првостепени суд је на основу чињеничног стања утврђеног у току поступка изменио оптужни акт у појединим деловима, крећући се при томе у границама чињеничног описа дела из оптужнице, при чему се ради о незнатним одступањима у погледу чињеница које не ремете предмет оптужбе и чије отклањање има карактер прецизирања и истима по оцени овога суда није прекоречен објективни идентитет оптужбе, будући да окривљеном АА овим изменама није стављена на терет већа криминална количина предузетих радњи од оних које му је оптужним актом ставио Тужилац за организовани криминал. Стога првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП-а, како се то неосновано истиче у жалби бранилаца окривљеног АА, нити ове измене имају онај значај који им се у жалби придаје.

Ни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, у делу у којем се истиче да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, у жалби се истиче да је првостепени суд побијану пресуду засновао на доказима на којима се према одредбама Законика о кривичном поступку иста не може заснивати, јер је одлуку засновао на исказима окривљених ДД и ЂЂ, датим у поступку склапања споразума о признању кривичног дела, на основу ког споразума су ови окривљени правноснажно осуђени.

Међутим, ни ови жалбени наводи нису могли бити прихваћени као основани. Наиме, у конкретном случају не ради се о доказима на којима се, у смислу одредбе члана 16 став 1 ЗКП, не може заснивати судска одлука, будући да су записници о саслушању ових окривљених сачињени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку које се односе на саслушање окривљених са свим упозорењима, правима и дужностима окривљених у присуству бранилаца, а сама чињеница да саоптуженима и њиховим браниоцима није омогућено у поступку да испитају саслушане окривљене не говори да је наведени доказ, тј. записник о саслушању, незаконит, тим пре што су управо на тим доказима засноване и пресуде о прихватању споразума о признању кривичног дела, а првостепени суд је правилно исказе осуђених ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, које су дали у својству окривљених, ценио у склопу са другим изведеним доказима, због чега се ови жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, оцењују као неосновани.

Жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и датим разлозима, да су у пресуди изостали разлози о чињеницама које су предмет доказивања, при чему постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини писмена и записника о исказима датим у поступку и самих тих писмена и записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност ожалбене пресуде. Жалбом бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, посебно се указује на неразумљивост изреке која се огледа у недостатку описа на који је то начин окривљени АА постао припадник организоване криминалне групе. Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, посебно се указује на нејасноће и противречности изреке које се огледају у томе да се ни једна од радњи описаних под тачком II изреке пресуде не може подвести под радњу извршења кривичног дела за које је овај окривљени оглашен кривим.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, ове жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичних дела за која су окривљени АА и ББ оглашени кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне и довољно аргументоване разлоге за своју одлуку, које као правилне прихвата и овај суд.

Такође, нису могли бити прихваћени ни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, да је изрека пресуде неразумљива, будући да се изреком описује колико је ко од чланове те криминалне групе остварио имовинску корист, а да се нигде не наводи да ли је и колику имовинску корист за наводне радње које је предузимао остварио АА, нити колику је противправну имовинску корист својим радњама прибавио за организовану криминалну групу, што је по ставу одбране у супротности са наводима из изреке ожалбене пресуде, да су сва лица која су постала припадници организоване криминалне групе, укључујући и АА, у оквиру планиране активности криминалне групе за новчану накнаду од 4.000 до 16.000 евра предузимали радње које су описане, а на који начин су за организовану криминалну групу остварили противправну имовинску корист у износу већем од 40.000 евра.

Супротно овим жалбеним наводима, изрека ожалбене пресуде у наведеном делу није неразумљива нити контрадикторна самој себи, будући да је првостепени суд на несумњив начин утврдио да су припадници организоване криминалне групе за новчану надокнаду у износу од 4.000 – 16.000 евра, лицима која су била заинтересована за набавку оригиналних биометријских јавних исправа Републике Србије, предузимали радње које су описане у изреци, а на који начин су за организовану криминалну групу остварили противправну имовинску корист у износу већем од 40.000 евра, при чему се окривљеном АА на терет ставља да је својим радњама за друге прибавио какву корист, а у виду проналажења, прибављања и провере података неопходних за подношење

захтева за издавање и добијање оригиналних биометријских исправа са лажним личним подацима, а не да је за себе прибавио противправну имовинску корист, док је питање мотива због којих је окривљени АА те радње предузимао, на чему се такође у жалби његових бранилаца инсистира, и по ставу овога суда, како то правилно закључује првостепени суд, без утицаја, будући да мотив не представља елемент бића кривичних дела која му се стављају на терет.

Жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, првостепена пресуда се оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињенично стања, указивањем на погрешну оцену доказа, оспоравајући припадност ових окривљених организованој криминалној групи.

Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених доказа, а у склопу изнетих одбрана окривљених, које је ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде.

Најпре, када је у питању припадништво окривљених АА и ББ организованог криминалног групу, правилно је првостепени суд ову чињеницу утврдио на основу исказа осуђених ДД, ЂЂ, ЖЖ, ЕЕ и ЗЗ, затим исказа испитаних сведока и осталих изведених и прихваћених доказа, па је тако из наведених доказа утврдио да је осуђени ДД организовао криминалну групу, чији су чланови постали осуђени ЂЂ, ЖЖ, ЕЕ, ЗЗ и окривљени АА и ББ и да је наведена група, својим деловањем, омогућила ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ и ММ подношење захтева за издавање оригиналних биометријских јавних исправа Републике Србије – личних карти и путних исправа и издавање оригиналних биометријских јавних исправа Републике Србије – личних карти и путних исправа са лажним личним подацима и тиме остварила противправну имовинску корист у износу већем од 40.000 евра.

Правилно је првостепени суд из наведених доказа утврдио на који начин је започињао поступак, тј. ступањем окривљеног ББ или осуђеног ЂЂ, а у случају ММ и осуђеног ЗЗ, у контакт са лицима заинтересованим за добијање оригиналних биометријских исправа са лажним личним подацима, којом приликом би се заинтересована лица изјашњавала да ли желе биометријске исправе са “старим” или са “новим” идентитетом, затим цену по којој је уговорано прибављање оригиналних биометријских исправа са лажним личним подацима, а која се кретала од случаја до случаја и зависила од тога за који се идентитет одлучило заинтересовано лице, али и од односа заинтересованог лица са члановима групе, па се тако цена кретала од 4.000 евра па надаље за “старе” идентитете, а од 16.000 евра па надаље за “нове” идентитете, а по постизању договора о врсти идентитета и цени, окривљени ББ или осуђени ЂЂ, а у случају ММ осуђени ЗЗ, су од заинтересованог лица преузимали фотографију, годиште рођења и део новца који се давао приликом “уласка у посао”, након чега су осуђени ЂЂ, а у случају ММ осуђени ЖЖ, све то преносили и предавали осуђеном ДД, док је даља процедура зависила од тога да ли се ради о “старом” или “новом” идентитету, правилно утврђујући улогу сваког од окривљених, о чему је првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде, на странама 88 до 93, дао јасне, детаљне и у довољној

мери аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Стога је правилно првостепени суд, оцењујући напред наведене доказе, несумњиво утврдио да је група коју је организовао осуђени ДД у свом саставу имала више од три лица, да је постојала одређено време и деловала споразумно у циљу вршења више кривичних дела, за које је прописана казна затвора тежа од четири године, ради непосредног стицања финансијске користи, при чему је та група имала јасно дефинисане улоге својих чланова, континуитет чланства и развијену структуру, а да су окривљени АА и окривљени ББ били припадници наведене групе, у оквиру које су имали улоге и задужења, како је то наведено у тачки I изреке пресуде, због чега су се, по правилном налажењу првостепеног суда, у њиховим радњама, ближе наведеним у тачки I изреке пресуде, стекли сви елементи бића по једног кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 Кривичног законика, док се супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, којима се првостепена пресуда у односу на кривично дело из тачке I изреке првостепене пресуде оспорава због повреде закона, оцењују као неосновани.

Потом, жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, првостепена пресуда се у односу на окривљеног АА оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указивањем да радње за које је овај окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, не произлазе ни из једног доказа изведеног током поступка, те да је нејасно из којих чињеница и доказа је првостепени суд закључио да је окривљени АА вршио проверу података за предметна лица, нити постоји доказ да је овај окривљени у означено време користио приступне картице својих колега.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, ови жалбени наводи бранилаца окривљеног АА су неосновани.

Наиме, правилно је првостепени суд закључио када није поверовао наводима одбране окривљеног АА да није злоупотребљавао приступне шифре и картице својих колега ради проверавања података за осуђеног ДД, будући да је одбрана окривљеног АА у наведеном делу, и по ставу овога суда, у супротности са изведеним и прихваћеним доказима и то исказима испитаних сведока, исказима осуђених који су дати у својству окривљених, видео снимцима са надзорних камера, видео снимцима сачињеним применом посебне доказне радње тајног праћења и снимања, извештајима са информационог система МУП-а и извештају о ИП адресама рачунара и просторијама у којима се налазе.

Наиме, сведоци НН, ЊЊ, ОО, ПП и РР у својим исказима изјавили су да су запослени у ПУ у Ужицу као инспектори и да окривљеног АА познају као колегу из ПУ у Ужицу и да у оквиру свог посла имају могућност приступа одређеним апликацијама у информационој систему МУП-а, у којима могу да врше провере лица и возила, те да тим апликацијама приступају помоћу својих шифри, али да се у пракси често дешава да систему приступају и на туђу шифру, као и да је туђу шифру лако сазнати. Сведоци СС, ТТ, ЋЋ, УУ (...) и ФФ у својим исказима изјавиле су да су запослене у ПУ у Ужицу на управним пословима, да свој посао обаљају у канцеларији

број 3, у којој се налазе три рачунара који имају приступ програму “примарни ИД”, да тај програм функционише помоћу картица које убаце када дођу на посао и улогују се, након чега раде цео дан, тако да сви који се у тој канцеларији налазе слободно могу да користе тај програм, а да АА познају као колегу који је чешће од осталих долазио у њихову канцеларију и који је тим приликама често седео за једним од рачунара који има приступ “примарном ИД”. Притом је сам окривљени АА у свом исказу потврдио да је на рачунару који се налази у канцеларији управних послова (канцеларија број 3) често сам вршио провере, као и да је на рачунарима у тој канцеларији систем буквално отворен, јер се службенице које у њој раде ујутру улогују и не треба шифра да би се касније приступило.

Из напред наведених доказа правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА имао могућност и прилику да на овлашћен или неовлашћен начин дође до приступних шифри својих колега, као и да на приступне картице својих колегиница приступи апликацијама информационог система МУП и врши провере, како је то у изреци пресуде наведено.

Када се при том има у виду да је осуђени ЂЂ у свом исказу навео да је осуђеном ДД неко из ПУ у Ужицу јављао информације, али да не зна ко, затим да је осуђени ЖЖ изјавио да му је осуђени ДД једном приликом рекао да има некога у полицији у Београду и Ужицу, као и то да је сам осуђени ДД потврдио да је лице које је имао у ПУ у Ужицу управо окривљени АА, кога зна одавно и који му је извршио провере за пасош који је извадио на име ХХ, то је правилно првостепени суд извео несумњив закључак да је управо окривљени АА вршио провере за осуђеног ДД, на начин како му је то стављено на терет.

Овако правилан закључак првостепеног суда, по оцени овога суда, насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљеног АА, потврђен је и видео снимцима са надзорних камера из ПУ Ужице од 10.08.2015. године и 13.08.2015. године, извештајем са информационог система МУП за наведене датуме и извештајем о ИП адресама рачунара и просторијама у којима се налазе, из којих се види да је окривљени АА био у канцеларији управних послова у ПУ у Ужицу (канцеларија број 3), дана 10.08.2015. године и дана 13.08.2015. године, у тренутку када је на службеним рачунарима који се налазе у наведеној канцеларији, у апликацији “примарни ИД”, на приступне картице ЂЂ и ФФ вршена провера личних података ЦЦ и исхода поступка по поднетим захтевима на име ЦЦ.

Такође, овакав закључак првостепеног суда потврђен је и видео снимцима од 27.10.2015. године и од 11.12.2015. године, сачињеним применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање, извештајем са информационог система МУП за наведене датуме, дописом Дирекције за мере и драгоцене метале и извештајем МУП РС, ДП, УКП, Службе за специјалне истражне методе, Одељења за електронски надзор, из којих се непосредно види како окривљени АА дана 27.10.2015. године, у 09:33, 09:34 и 09:37 часова, на приступну картицу ЧЧ, у информационом систему МУП РС, апликацији “примарни ИД”, врши провере личних података ЦЦ и како дана 11.12.2015. године, у периоду од 15:12 часова до 15:13 часова, на приступну картицу ЧЧ врши проверу података лица по матичној књизи рођених (МКР), за лица рођена 1981. године у општини ..., место ..., уписаних под редним бројевима 1, 2 и 3.

Надаље, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио наводе одбране окривљеног АА да није вршио провере података лица ХХ, чије је податке осуђени ДД користио за вађење биометријске путне исправе са лажним личним подацима, будући да је и по оцени овога суда, насупрот жалбеним наводима браниоца овог окривљеног, његова одбрана у наведеном делу у супротности са извештајима са информационог система МУП из којих се види да је дана 29.04.2012. године, у 08:34 часова, на приступну шифру АА, у информационом систему МУП Републике Србије у апликацији “оперативне претраге”, извршена провера података за лице ХХ, рођеног 1983. године, при чему је и сам осуђени ДД потврдио да му је окривљени АА проверио податке за пасош који је извадио на име ХХ.

Коначно, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио ни одбрану окривљеног АА да му идентитети ШШ и АА1 нису познати, будући да је и по оцени овога суда одбрана овог окривљеног у наведеном делу у супротности са изведеним доказима и то извештајима са информационог система МУП, са прилозима везаним за те радње, захтевима за пријаву пребивалишта и захтевима за издавање биометријских исправа на име ШШ и АА1, са прилозима, а такође је у супротности и са садржином ЦД-а на коме се налазе подаци са рачунара који је привремено одузет од окривљеног АА.

Правилно је првостепени суд из наведених доказа утврдио да је у информационом систему МУП, апликацији “примарни ИД”, на приступну картицу УУ, дана 28.09.2016. године, у периоду од 15:41:19 часова до 15:32:20 часова, извршена провера лица рођених у месту ..., општина ..., ... године, уписаних под редним бројевима 1 и 2, а дана 22.11.2016. године, у периоду од 15:43:47 часова до 15:45:29 часова, провера лица рођених у месту ..., општина ..., 1981. године, под редним бројевима 1, 2 и 3, након чега су се у полицијским станицама појавила лица која до тада нису постојала у евиденцијама државних органа Републике Србије и то дана 01.02.2017. године и дана 09.02.2017. године, у ПС Звездара, НН лице, које се представило као ШШ, а дана 14.01.2017. године и дана 21.01.2017. године, у ПС Стари град, НН лице, које се представило као АА1, при чему су се ова лица идентификовала страним личним картама (Републике Хрватске и Републике Босне и Херцеговине) и поднела захтеве за издавање биометријских исправа, уз које су доставила изводе из матичних књига рођених и уверења о држављанству, која по својој садржини одговарају текстуалним фајловима пронађеним на персоналном рачунару окривљеног АА.

Све наведене чињенице, затим идентичан *modus operandi* као у случају ЈЈ и ЈЛ, као и да, и по налажењу овога суда, не постоји могућност да се на други начин објасни поклапање измишљених личних података пронађених у рачунару окривљеног АА и оних који су коришћени приликом подношења захтева за издавање биометријских исправа у овом случају, по правилном налажењу већа првостепеног суда, несумњиво указују да је окривљени АА на приступну картицу УУ у информационом систему МУП РС, апликацији “примарни ИД” извршио провере, како је то напред наведено и на основу података које је том приликом сазнао осмислио нове, непостојеће личне податке у евиденцијама државних органа Републике Србије, на име ШШ и АА1, након чега је на свом рачунару, у електронској форми, сачинио текстуалне фајлове, са подацима

наведених лица, који по начину и редоследу одговарају тексту унапред припремљеном за штампање на бланко изводима из матичне књиге рођених и уверењима о држављанству и податке у тој форми доставио НН лицу, које је користећи систем, сачинило фалсификовану документацију, коју су НН лица искористила приликом подношења захтева за издавање биометријских исправа на име ШШ и АА1.

При том је и за овај суд неприхватљиво објашњење окривљеног АА да су се лични подаци ШШ и АА1 у форми бланко извода из матичне књиге рођених и уверења о држављанству нашли на његовом рачунару, јер је у својству полицијског службеника често вршио оперативне провере за одређена лица, па су му у том циљу матичне службе у електронској форми достављале такве изводе и уверења, те да је могуће да је исте пребацио на свој флеш, а касније и на свој рачунар. Овакво објашњење окривљеног АА је и по оцени овога суда нелогично, имајући у виду да је из писаних доказа које је доставила Општина Сомбор и Општина Бајина Башта утврђено да лица ШШ и АА1 нису уписани у матичне књиге рођених које се воде за подручје тих општина, нити су евидентирани као држављани Републике Србије, па је стога немогуће да је било која општина окривљеном АА доставила податке наведених лица на начин како је он то објаснио, а поред тога, из садржине ЦД на коме се налазе подаци са рачунара који је одузет од окривљеног АА се види да су предметни фајлови креирани управо на овом рачунару.

Имајући у виду све напред наведено, према налажењу овога суда, видео снимцима са надзорних камера ПУ Ужице, доказане су чињенице да је окривљени АА у време када су на компјутеру вршене провере личних података за ЦЦ, боравио у канцеларији број 3, а ти снимци потврђују исказе сведока СС, ТТ, ЋЋ, УУ (девојачко ...) и ФФ, да је окривљени АА често боравио у тој канцеларији и вршио провере на компјутеру. Такође, наведени снимци потврђују и исказ осуђеног ДД, да је окривљени АА вршио провере и прибављао податке, а што је у складу и са исказом осуђеног ЖЖ, да му је ДД рекао да има "некога у МУП Ужице и Београд", као и са исказом осуђеног ЂЂ да је осуђеном ДД "неко из ПУ у Ужицу јављао информације".

Дакле, видео снимцима са надзорних камера ПУ Ужице, исказима саслушаних сведока, исказима осуђених ДД, ЖЖ и ЂЂ, који су дали у својству окривљених, прегледом извештаја журнала над апликацијом "примарни ID" и извештаја системског журнала ЈИС МУП РС, доказане су чињенице да је окривљени АА прибављао и проверавао податке који су били потребни заинтересованим лицима.

Да је окривљени АА пружао логистичку подршку у смислу присуства у просторијама ПУ Ужице приликом подношења захтева за издавање оригиналних биометријских јавних исправа Републике Србије од стране ЈЈ, доказује и видео снимак од 07.10.2015. године, који се налази на ЦД са ознаком "Република Србија, Министарство унутрашњих послова, акција "Сошка" 07.10.2015. године", сачињен применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање, из кога се утврђује да је окривљени АА стајао на улазу ПУ Ужице, док су осуђени ЂЂ и ЈЈ улазили, као и видео снимак од 07.10.2015. године, који се налази на ДВД диску са ознаком "Копија октобар 2015. године, 06.10.2015. године, 07.10.2015. године, 08.10.2015. године, 09.10.2015. године и 10.10.2015. године" у фолдеру 07.10.2015. године, сачињен применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање, затим пријава-одјава пребивалишта број 2062

од 07.10.2015. године, налог за уплату од 07.10.2015. године и решење Основног суда у Ужицу О.бр.562/15 од 20.07.2015. године, из којих се утврђује да је окривљени АА у канцеларију управних послова (канцеларију број 3) ПУ у Ужицу ушао у 15:20:46 часова, након чега је за њим у исту канцеларију у 15:36:23 часова ушао и ЈЈ, где је, представљајући се као ББ1, поднео захтев за пријаву пребивалишта на адреси у ..., ..., у прилог достављајући доказ о уплати административне таксе и оставинско решење Основног суда у Ужицу О.бр. 562/15 од 20.07.2015. године, којим је за наследника на заоставштини покојног ВВ1, коју чини право својине на катастарској парцели ..., ... и ... КО ... и право својине на породичној стамбеној згради и помоћној стамбеној згради које су изграђене на катастарској парцели ... КО ..., оглашено непостојеће лице ББ1 са ЈМБГ ..., након чега је у 15:38:49 часова изашао из наведене канцеларије, што је учинио и окривљени АА у 15:51:24 часова.

Када се наведено доведе у везу са неспорно утврђеном чињеницом да је ЈЈ, пошто је пријавио пребивалиште на наведеној адреси, представљајући се као ББ1 у 16:17 часова поднео захтев за издавање личне карте, по хитној процедури, заведен под бројем ..., а у 16:40 часова захтев за издавање путне исправе, по хитној процедури, заведен под бројем ..., тим приликама достављајући доказ о уплати административних такси, извод из матичне књиге рођених Општине ... број ... од 22.09.2015. године, под редним бројем 3, на име ББ1 и ЈМБГ ....., уверење о држављанству Општинске управе општине ... – МК .... од 22.09.2015. године на име ББ1 и биометријску личну карту Републике Хрватске са фотографијом ЈЈ на име ББ1, након чега је од њега узет отисак кажипрста леве и десне руке, то је правилно првостепени суд на основу свих напред наведених доказа несумњиво утврдио да је управо окривљени АА дана 22.09.2015. године, у периоду од 16,59,25 часова до 17:01:02 часова, користећи приступну картицу ЧЧ, у информационом систему МУП Републике Србије, апликацији “примарни ИД”, апликација матичне књиге рођених, извршио провере лица рођених 1983. године у месту ..., општина ..., уписаних под редним бројевима 2, 3 и 4, док су супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, да то не произлази ни из једног доказа, оцењени као неосновани.

Стога, када су у питању видео снимци са надзорних камера ПУ Ужице, као и видео снимци сачињени применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање, неосновани су жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, да се на истима не види ништа и ништа не утврђује, а што би могло бити у ситуацији да нема других доказа, али у вези са осталим напред наведеним доказима чине потпуну и заокружену слику у доказивању, како је то правилно утврдио првостепени суд у побијаној пресуди приликом оцене доказа и извођења чињеничних закључака који су потпуно јасни и аргументовани и стога у свему као правилни прихваћени од стране овог суда.

На тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио закон, када је у односу на радње окривљеног АА, описане под тачкама II, III и IV изреке пресуде, нашао да су се у овим радњама стекли сви елементи бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, будући да је из изведених доказа несумњиво утврђено да је окривљени АА, у својству службеног лица, полицијског службеника, искористио службени положај, на тај начин што је информације до којих је у оквиру

службе долазио, користио не за потребе службе, већ за потребе других лица и то ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ДД и НН лица и на тај начин им прибавио корист, у виду проналажења, прибављања и провере података неопходних за подношење захтева за издавање и за добијање оригиналних биометријских исправа са лажним личним подацима.

Такође, правилно је првостепени суд нашао да су се у радњама окривљеног АА, описаним под тачком IV изреке пресуде, остварили и сви битни елементи бића кривичног дела фалсификовање исправа у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 у вези члана 61 КЗ, будући да је из изведених доказа несумњиво утврђено да је окривљени АА, по извршеним проверама у информационом систему МУП-а, а на основу података које је том приликом сазнао, осмислио нове, непостојеће личне податке у евиденцијама државних органа, на име ШШ и АА1, а затим на свом рачунару у електронској форми сачинио текстове – матрице, са личним подацима наведених лица, који по начину и редоследу уписаних података одговарају форми електронске матичне књиге рођених и електронске књиге држављана и те податке доставио НН лицу, које је ове податке штампало на оригинал обрасце извода из матичних књига рођених и оригинал обрасце уверења о држављанству, оверио их фалсификованим потписима матичара и ручно прављеним печатима општина, на основу којих докумената су касније два НН лица, представљајући се као ШШ и АА1, поднела захтеве и добила биометријске исправе, са лажним личним подацима, којим радњама је окривљени АА са НН лицем, учествовањем у радњи извршења, заједнички направио лажне јавне исправе и то изводе из матичних књига рођених и уверења о држављанству на име непостојећих лица, оверене фалсификованим потписима матичара и фалсификованим печатима општине, а у намери да такве исправе буду употребљене као праве.

Правилно је првостепени суд закључио и да је окривљени АА приликом извршења наведених кривичних дела био урачунљив, будући да његова урачунљивост током поступка није доведена у питање, био је свестан својих дела и забрањености истих, при чему је хтео њихово извршење, дакле, поступао је са директним умишљајем, па како не постоје околности које би искључивале противправност или кривицу, правилно га је првостепени суд огласио кривим, док се супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде Кривичног законика, оцењују као неосновани.

Оспоровајући утврђено чињенично стање у односу на окривљеног ББ, жалбом његовог браниоца, адвоката Мира Оровића указује се да нема доказа да је окривљени ББ по налогу ДД проналазио лица заинтересована за биометријске исправе, већ да је управо супротно, окривљеном ББ познато да ДД може да “заврши” добијање исправа и зна колико то кошта, и користећи се овим сазнањем покушава да заради на посредовању између заинтересованог лица и ДД, а преко осуђеног ЂЂ, дакле да окривљени ББ делује самостално.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, ови жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, су неосновани.

Најпре, да је окривљени ББ предузео радње ближе описане под тачком II, радњом 1 изреке пресуде, правилно је првостепени суд утврдио из исказа осуђеног ДД, затим исказа осуђеног ЂЂ, као и разговора који је осуђени ЂЂ обавио са НН "...” дана 05.11.2015. године у 16:08:20 часова и разговора који је обавио са ГГ1 (... окривљеног ББ) дана 30.09.2015. године, у 21:09:20 часова, из којих доказа је првостепени суд извео правилан закључак да је окривљени ББ, пошто осуђени ДД није желео непосредно да сарађује са њим, контактирао осуђеног ЂЂ, иначе друга из детињства осуђеног ДД, како би преко њега (осуђеног ДД) завршили биометријска документа са лажним личним подацима за његовог пријатеља ИИ, па пошто је осуђени ДД пристао да то учини, а како је његова цена у овом случају била 4.000 евра, с тим да је пола новца требало да му се да одмах по “уласку у посао”, те чињеницу и да су осуђени ЂЂ и окривљени ББ планирали да нешто зараде од овог посла, окривљени ББ је ИИ рекао да је цена за набавку биометријских исправа са лажним личним подацима (“стари идентитет”) 5.000 евра и да одмах треба да да 2.000 евра, а да остатак од 3.000 евра треба да да по “завршеном послу”, а истовремено са узимањем новца који је давао “по уласку у посао”, окривљени ББ је од ИИ преузео и фотографију и сазнао његово годиште рођења и све то преко осуђеног ЂЂ пренео осуђеном ДД. Из исказа осуђеног ЂЂ, као и из захтева за издавање биометријске личне карте број ... од 10.08.2015. године и захтева за издавање путне исправе под бројем ... од 10.08.2015. године, правилно је првостепени суд закључио да је окривљени ББ, заједно са осуђеним ЂЂ, а по налогу осуђеног ДД организовао одлазак ИИ у ПС Савски венац и подношења захтева за издавање биометријских јавних исправа Републике Србије, којом приликом је на захтевима за издавање биометријских исправа – личне карте и путне исправе био уписан број телефона ..., који је припадао окривљеном ББ.

Из потврде о урученој личној карти ПС Савки венац у предмету ... од 14.08.2015. године, потврде о урученој путној исправи МУП РС ПУ за град Београд, ПС Савски венац од 14.08.2015. године, историјата наведених захтева и извештаја о извршеној контроли кретања од 17.08.2015. године, као и из исказа осуђеног ДД, исказа осуђеног ЂЂ и разговора који је осуђени ЂЂ обавио са ГГ1 (девојком окривљеног ББ), првостепени суд је извео правилан закључак да је по преузимању биометријских исправа – личне карте и путне исправе са личним подацима ЦЦ, у ПС Савски венац, ИИ, окривљеном ББ исплатио преостали део новца који се давао “по обављеном послу” у износу од 3.000 евра, из ког разлога су се након преузимања тих исправа и одвезли до мењачнице “...” која се налази у склопу ТЦ “С...” у ... улици, од ког износа је окривљени ББ за себе задржао 600 евра, а остатак у износу од 2.400 евра предао правноснажно осуђеном ЂЂ који је за себе задржао износ од 400 евра, а остатак у износу од 2.000 евра потом предао правноснажно осуђеном ДД.

Да је окривљени ББ предузео радње описане под тачком II, радњом 2 изреке пресуде, правилно је првостепени суд утврдио из разговора обављених између осуђеног ЂЂ и окривљеног ББ и између осуђеног ЂЂ и ДД1 дана 09.10.2015. године, затим исказа осуђеног ЂЂ и исказа осуђеног ДД, правилно закључујући да је набављање биометријских исправа са лажним личним подацима са ЈЈ договорио окривљени ББ, јер су се око цене, како је то навео осуђени ЂЂ, договарали он и осуђени ДД, при чему је у време договорања цене једино окривљени ББ био у контакту са ЈЈ, будући да је управо он дао број телефона ЈЈ осуђеном ЂЂ, као и да је том приликом ЈЈ окривљеном ББ предао део нова који је дао приликом “уласка у посао”, у неутврђеном износу и своју

фотографију коју је окривљени ББ предао осуђеном ЋЋ, имајући у виду да осуђени ДД са њим није желео непосредно да сарађује, након чега је осуђени ЋЋ све то предао осуђеном ДД.

Да је окривљени ББ предузео радње описане под тачком II, радњом 4 изреке пресуде, правилно је првостепени суд утврдио из исказа осуђеног ЋЋ, затим из разговора обављених између осуђеног ЋЋ и окривљеног ББ, затим између осуђеног ЋЋ и НН лица и на крају између осуђеног ЋЋ и осуђеног ДД, који потврђују наводе оптужбе да је окривљени ББ постигао договор са ЈЛЈ да му за новчани износ од 16.000 евра омогући добијање оригиналних биометријских исправа Републике Србије са лажним личним подацима, а што потврђује и исказ осуђеног ДД у погледу његове цене у конкретном случају, затим разговор осуђеног ЋЋ и осуђеног ДД од 15.11.2015. године у 13:38:13 часова, као и разговор између осуђеног ДД и окривљеног ББ од 11.01.2016. године у 16:09:56 часова.

Из извештаја о резултатима примене мере опсервације и документовања МУП РС, ДП, ПУ Краљево, Одељење криминалистичке полиције, Одсек за опсервацију и документовање, табеле лица ОО "...” са фотографијама, правим и лажним идентитетима, ПС која је примила захтев и датумом уручења исправа, разговора и СМС комуникација од 17.02.2016. године у периоду од 11:01:06 часова па до 13:03:40 часова, између ББ и ЋЋ, захтева за пријаву пребивалишта и издавање биометријским исправа на име ЈЛЈ и извештаја са информационог система МУП, правилно је првостепени суд закључио да ови докази јасно потврђују наводе оптужбе да је окривљени ББ са осуђеним ЋЋ и ЈЛЈ, дана 17.02.2016. године, дошао у Чајетину, где је у полицијској станици ЈЛЈ поднео захтеве за издавање биометријских исправа.

Да је окривљени ББ предузео радње описане под тачком II, радњом 5 изреке пресуде, правилно је првостепени суд утврдио из исказа осуђеног ЋЋ и исказа осуђеног ДД, из којих је правилно првостепени суд закључио да је и у овом случају, као и у претходним, окривљени ББ био веза између заинтересованог лица за набављање биометријских исправа са лажним личним подацима, ЈЉЈ са једне стране и осуђених ЋЋ и ДД са друге стране, али и гарант да ће посао проћи како је договорено, те да је управо он, за новчани износ од 8.000 евра, који је поменуо осуђеном ЋЋ, уговорио посао са ЈЉЈ, а што произлази и из разговора обављеног дана 23.03.2016. године између окривљеног ББ и осуђеног ДД.

На тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио закон када је у односу на радње окривљеног ББ, описане под тачком II, радњама 1, 2, 4 и 5 изреке пресуде, нашао да су се у овим радњама стекли сви елементи бића кривичног дела фалсификовање исправе у саизвршилаштву, у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, будући да је из изведених доказа несумљиво утврђено да је окривљени ББ, заједно са осуђенима ДД, ЖЖ и ЋЋ, на начин како је то у изреци пресуде описано, прибавио изводе из матичних књига рођених, уверења о држављанству, старе личне карте Републике Србије и личне карте страних земаља са фотографијама заинтересованих лица (Републике Хрватске и Републике БиХ) и правне акте подобне да се на основу њих промени или пријави пребивалиште на територији Републике Србије (решење о наслеђивању и уговоре о купопродаји непокретности), у којима су били унети подаци

непостојећих лица, преминулих лица или лица која се налазе на издржавању дугогодишњих казни затвора, а на основу којих су ИИ, ЈЈ, ЛЛ и ЉЉ поднели захтеве за издавање биометријских исправа са лажним личним подацима, а на који начин је окривљени ББ заједнички са ДД, ЖЖ и ЋЋ, учествовањем у радњи извршења, набавио ради употребе лажне јавне и друге исправе, при чему је био урачунљив, будући да његова урачунљивост у току поступка није доведена у питање, био је свестан својих дела и забрањености истих, и хтео је њихово извршење, дакле поступао је са директним умишљајем, па како не постоје околности које би искључиве противправност или кривицу, правилно га је првостепени суд огласио кривим, док се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Наиме, како су се, и по оцени овога суда, у радњама окривљеног ББ, ближе описаним под тачком II, радњама 1, 2, 4 и 5 изреке пресуде, остварила сва законска обележја кривичног дела фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, то су жалбени наводи браниоца овог окривљеног, адвоката Мира Оровића, да се наведеним радњама окривљеног ББ остварују обележја кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја помагањем из члана 358 став 1 КЗ у вези члана 35 КЗ, оцењени као неосновани.

Такође, чињеница да је између окривљеног ББ и осуђеног ДД постојала нетрпељивост, да му осуђени ДД није давао новац, већ се окривљени ББ сам “уграђивао”, без утицаја је на другачију одлуку, будући да су и по оцени овога суда, а како то правилно налази првостепени суд, од самог почетка осуђени ДД и окривљени ББ били свесни међусобног учешћа у групи коју је организовао осуђени ДД и улога коју су у оквиру исте имали, затим да су и поред постојања анимозитета, а у сврху остваривања циљева тако организоване групе, били у сталној комуникацији, углавном посредно, преко осуђеног ЋЋ, али и непосредно, уз чињеницу да је осуђени ДД био свестан да се окривљени ББ и осуђени ЋЋ “уграђују” на његову цену, али да је и поред тога настављао да ради са њима, на који начин је фактички окривљеном ББ и осуђеном ЋЋ плаћао за њихов допринос у остваривању задатака групе коју је организовао, па су стога и жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, да је окривљени ББ предметне радње вршио самостално, а не као члан организоване криминалне групе, оцењени као неосновани.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, основано се жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Соње Манојловић и адвоката Драгице Брајушковић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, првостепена пресуда оспорава због одлуке о казни.

Најпре, у односу на окривљеног АА, правилно је првостепени суд ценио све околности из члана 54 КЗ, које утичу да казна буде мања или већа, па је на страни овог окривљеног од отежавајућих околности ценио околности под којима је извршио кривична дела и то исказану безобзирност, будући да је том приликом злоупотребљавао приступне картице и шифре својих колега и упорност која се огледа у броју радњи, које су ушле у конструкцију продуженог кривичног дела за које је оглашен кривим, док је

од олакшавајућих околности на страни овог окривљеног ценио његов ранији живот, тј. да се ради о раније неосуђиваном лицу и његове личне и породичне прилике, будући да се ради о лицу без запослења, чија је мајка лошег здравственог стања.

Међутим, овај суд налази да првостепени суд олакшавајућим околностима на страни окривљеног АА није дао адекватан значај, због чега је уважавањем жалби његових бранилаца адвоката Соње Манојловић и Драгице Брајушковић, првостепену пресуду у односу на окривљеног АА преиначио у погледу одлуке о казни, тако што је овом окривљеном, за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, претходно утврдио казне, и то за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело злоупотреба службеног положаја у продуженом трајању из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године и за кривично дело фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је, применом одредби члана 63 Кривичног законика, урачунао време проведено у притвору, почев од 22.03.2017. године, па до 01.12.2017. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана, уз примену електронског надзора, почев од 01.12.2017. године, па до упућивања у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у овој пресуди, оцењујући да је ова казна нужна, али и довољна мера кривичноправне заштите, као и да ће се истом постићи како општа сврха изрицања кривичних санкција, предвиђена чланом 4 став 2 КЗ, тако и сврха кажњавања предвиђена чланом 42 КЗ.

У односу на окривљеног ББ, правилно је првостепени суд ценио све околности из члана 54 КЗ, које утичу да казна буде мања или већа, па је на страни овог окривљеног од отежавајућих околности нашао околности под којима је извршио кривична дела и то значај улоге коју је у организованој криминалној групи имао, затим упорност у вршењу дела, која се огледа у броју радњи које су ушле у састав продуженог кривичног дела и чињеници да се ради о вишеструком повратнику, којом приликом је суд имао у виду природу кривичних дела за која је одговарао, као и врсту и висину кривичних санкција које су му изречене, док олакшавајуће околности на страни овог окривљеног суд није нашао.

Међутим, овај суд налази да је првостепени суд отежавајућим околностима на страни овог окривљеног дао пренаглашен значај, због чега је, уважавањем жалбе његовог браниоца, адвоката Мира Оровића, првостепену пресуду у односу на окривљеног ББ преиначио у погледу одлуке о казни, тако што је овом окривљеном за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим претходно утврдио казне, и то за кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а за кривично дело фалсификовање исправе у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 8 (осам) месеци, оцењујући да је ова казна нужна, али и довољна мера кривичноправне заштите, као и да ће се истом постићи како општа сврха изрицања кривичних санкција, предвиђена чланом 4 став 2 КЗ, тако и сврха кажњавања

предвиђена чланом 42 КЗ.

По оцени овога суда, правилно је првостепени суд, на основу члана 85 КЗ, окривљеном АА изрекао меру безбедности забране вршења позива за ради делатности и дужности, којом му је забранио вршење позива, делатности и дужности службеног лица у државним органима Републике Србије, у трајању од 5 (пет) година, рачунајући од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, правилно налазећи да би даље вршење ових делатности од стране окривљеног АА у наведеном трајању било опасно, али и да ће се оваквом мером безбедности постићи како општа сврха кривичних санкција предвиђено чланом 4 став 2 КЗ, тако и сврха изрицања мере безбедности, предвиђена чланом 78 КЗ.

Правилно је, по оцени овога суда, првостепени суд, на основу члана 87 КЗ, окривљеном АА изрекао меру безбедности одузимања предмета, ближе наведених у изреци првостепене пресуде, правилно налазећи да се ради о предметима који су били употребљени за извршење кривичног дела или предметима који су били намењени или који су настали извршењем кривичног дела, а који би могли поново бити употребљени за извршење неког другог кривичног дела, и по оцени овога суда оваквом мером безбедности ће се постићи како општа сврха кривичних санкција, предвиђена чланом 4 став 2 КЗ, тако и сврха изрицања мере безбедности предвиђена чланом 78 КЗ.

Такође, како првостепени суд није могао да утврди тачан износ имовинске користи које је извршењем кривичног дела стекао окривљени ББ, а утврђивање тачног износа изазвало би несразмерне тешкоће и знатно би одуговлачило кривични поступак, правилно је првостепени суд, на основу члана 541 став 2 ЗКП, по слободној оцени одмерио тај износ и окривљеног ББ, на основу члана 92 став 1 у вези са чланом 91 став 1 и 2 КЗ, обавезао да на име имовинске користи коју је прибавио извршењем кривичног дела плати новчани износ од 6.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан уплате, у корист буџета Републике Србије, у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, адвоката Мира Оровића, да је наведени износ сувише високо одмерен, оцењени као неосновани.

Овај суд је имао у виду и остале наводе из изјављених жалби, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку, па их није посебно ни образлагао.

Из свих изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП, донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Бранислава Муњић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић